

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРИКЛАДНОЇ ЕКОНОМІКИ ТА
МЕНЕДЖМЕНТУ ІМ. Г.Е. ВЕЙНШТЕЙНА



МАТЕРІАЛИ

V МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

12 – 13 жовтня 2017 р.

**ЕКОНОМІЧНІ ТА СОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ
РОЗВИТКУ УКРАЇНИ НА
ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ**

Видання присвячене

115-річчю Одеської національної академії харчових технологій

**та 5-річчю Навчально-наукового інституту прикладної
економіки і менеджменту ім.Г.Е.Вейнштейна**

м.Одеса

УДК: 338.43:316.502(477)

Економічні та соціальні аспекти розвитку України на початку XXI століття. Матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції 12-13 жовтня 2017р. Одеса: Одеська національна академія харчових технологій, 2017. – 291 с.

У матеріалах конференції знайшли відображення економічні та соціальні аспекти розвитку України на початку XXI століття. Були запропоновані шляхи вирішення найактуальніших та нагальних проблем багатьох сфер сучасного бізнесу та новітні управлінські технології в сучасних турбулентних умовах існування підприємств. В доповідях особлива увага приділялась прикладному характеру досліджень та їх впливу на поліпшення економічної ситуації в країні.

Науковий редактор Каламан О.Б. – директор ННПЕіМ ім.Г.Е.Вейнштейна ОНАХТ

Редакційна колегія:

Ангелов Г.В. – д-р філософії, проф., Агеева І.М. – к.е.н., доц., Басюркіна Н.Й. – д.е.н., доц., Купріна Н.М. – к.е.н., доц., Лагодієнко В.В. – д.е.н., проф., Немченко В.В. – д.е.н., проф., Павлов О.І. – д.е.н., проф., Рогатіна Л.П. – к.с.н., доц., Савенко І.І. – д.е.н., проф.

Рекомендовано до видання Вченою Радою Одеської національної академії харчових технологій протоколом № 3 від 03.10.2017 р.

Матеріали додаються за оригіналами рукопису
Редакційна колегія не несе відповідальності за зміст та сутність
наданих матеріалів

демократії, охоплює індивідуальні і колективні аспекти самоуправління або автономії. Вся освітня система має відповідати духу, потребам і цілям демократичного суспільства і бути зорієнтованою на формування активної, автономної, незалежної, уповноваженої, не патерналістської особистості, яка почуватися і сприймається суспільством як самостійна цінність, а інтереси її визнаються пріоритетними. На кожному рівні політична освіта має бути спрямована підвищення громадянської компетентності і громадянської відповідальності особи, сприяти аргументованому прийняттю фундаментальних цінностей і принципів демократії. Мета політичної освіти дорослих відрізняється від громадянської освіти юнацтва тим, що це є політичне інформування, забезпечення участі людей у суспільних справах, а у випадку ж з громадянської освітою – політична соціалізація юнацтва. Зміст цих різновидів політичної освіти полягає відповідно у поясненні поточних подій, політичних рішень, суспільних проблем і способів їх подолання та, з іншого боку, у наданні політичних, економічних, юридичних, психологічних, етичних тощо знань [5, с. 29].

Література

1. Аналітичний звіт «Сучасний стан громадянської освіти в Україні» (Іванюк І.В., Овчарук О.В., Терещенко А.Б.). – Київ: ГО «Об'єднання «Агенція розвитку освітньої політики», 2013. – 104 с.
2. Осадча І. А. Роль правової освіти в конституційному процесі / І. А. Осадча // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право. - 2016. - Вип. 38(1). – С. 55-58.
3. Брандт М., Коттрелл Дж., Гай Я., Реган Е. Розробка і реформа конституції: вибір процесу [переклад з англ. Дудченко А.] / М. Брандт, Джилл Коттрелл, Яш Гай, Ентоні Реган. – К.: Interpeace, 2011. – 334 с.
4. Ковальчук В. Виховання громадянської свідомості молоді в контексті освітніх реформ: досвід США [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://education-ua.org/ua/porivnyalna-pedagogika/466-vikhovannya-gromadyanskoji-svidomosti-molodi-v-konteksti-osvitnikh-reform-dosvid-ssha>
5. Бойчук, М.А. Запровадження громадянської освіти в Україні як необхідна умова виховання демократії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://novyn.kpi.ua/2011-1/05-filos-Vojchuk.pdf>.

КОМПАРАТИВІСТСЬКИЙ ЕКСКУРС У СУТНІСТЬ ДОГОВОРУ У НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТАХ ДЕЯКИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВ

Осадча І. А., ст. викладач

Одеська національна академія харчових технологій

Ступінь наукової розробленості питань укладення, зміни та розірвання договору в Україні є досить низькою. Протягом останніх десятиліть інститут договору із запропонованої нами точки зору практично не вивчався, а тому не було запропоновано оптимальних способів його застосування на практиці. З часу переорієнтації економічної системи України було опубліковано декілька наукових статей та праць з цієї тематики (О.В. Дзера, А.С. Довгерт, Н.С.

Кузнєцова, В.М. Коссаk, В.В. Луць, З.В. Ромовська, М.М. Сібільов, М.І. Брагінський, В.В. Вітрянський та інші). Але на даний час відсутнє чітке і єдине законодавче визначення поняття договору. Поза увагою українських вчених залишились окремі питання правового регулювання укладення, зміни та розірвання договору, неповно досліджені проблеми оферти та акцепту, недосконало вивчено сутність зміни і розірвання договору, відмови від договору.

Актуальність теми дослідження обумовлена зростанням кількості договірних зв'язків в економічному середовищі України та міжнародній торгівлі у зв'язку із запровадженням нових принципів цивільного права, розвитком різних договірних форм та електронної комерції, що спостерігається з початку 90-х років та зумовлено здійсненням державою широкого спектру економічних перетворень. Зазначене вимагає формулювання і застосування нових підходів до цивільно-правового регулювання інституту договору взагалі та укладення, зміни і розірвання договору, зокрема. Цей процес супроводжується звуженням адміністративного впливу держави на діяльність фізичних і юридичних осіб, чим розширюється свобода цивільно-правового договору та виникає потреба у регулюванні договірних відносин на основі загальних принципів цивільного і договірного права.

Як відомо, рецепція римського права торкнулася всієї Європи і за багато століть не знала кардинальних змін. Проте, договір не ста-тична, а така що підлягає певним змінам та постійно розвивається конструкція. Найбільш досліджена категорія договору в цивільному праві. В кожній галузі права, тим не менш, конструкція договору, яка є одним з показників техніко-юридичного рівня розвитку галузі, має свої особливості. Проблеми договірного права досліджувало багато юристів-науковців, серед них Р. О. Халфіна, О. С. Іоффе, О. О. Красавчиков, господарський договір досліджували, зокрема, В. В. Луць, О. Вінник, Н. Дзера, В. Щербина. Метою даної статті є дати загально-правове визначення договору, його конструктивні ознаки, порівняти цивільно-правовий та господарський договори і визначити особливості останнього. На сьогоднішній день договори застосовуються в більшості галузях права, тому на нашу думку важливо вести мову про загальну конструкцію договору в межах теорії права. Ідея створити загальне вчення про договір виникла ще у 70-х роках минулого століття. Р. О. Халфіна, визнаючи за договором важливу роль в оформленні різноманітних суспільних відносин, писала, що визріли умови для розробки загальної теорії договору, що охоплюють застосування даної правової форми в різних сферах життя суспільства. В цивільному праві під договором розуміється домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків (ст. 626 ЦК України). Проте, договір поєднує в собі різні характеристики, він є і джерелом права, і юридичним фактом, і джерелом встановлення взаємних прав та обов'язків та підставою виникнення договірних правовідносин.

Тим часом, у загальнотеоретичній юриспруденції, зважаючи на дослідження вчених щодо нормативно-правового договору, в Україні цей договір та його договірний процес по суті не одержали належного висвітлення. Серед українських науковців досить мало вчених, які здійснюють розгляд цих правових категорій,

оскільки, одна група вчених у своїх роботах тільки згадує нормативно-правовий договір як теоретико- правову категорію, зараховує його до джерел права та інколи дає визначення поняття «нормативно-правовий договір», а інша група досліджує певні види нормативно-правового договору. Отже, поза увагою науковців залишаються такі питання: у чому полягають сутність та особливості нормативно-правового договору; яке місце нормативно-правовий договір посідає в системі правових актів; що можна вважати договірним процесом; які існують стадії договірного процесу тощо. Усе це зумовлює необхідність, важливість та актуальність дослідження нормативно-правового договору та його договірного процесу. Не менш значущими є питання правової регламентації нормативно-правового договору, оскільки потребує удосконалення чинне законодавство, що стосується цього договору, його видів та договірного процесу.

В широкому розумінні законодавче регулювання порядку укладення, зміни і розірвання цивільно-правового договору є системою правових норм, які визначають вид і характер поведінки учасників цих відносин. Таке регулювання є лише формою, що наповнюється змістом через вираження сторонами волі укласти, змінити чи розірвати договір. При дослідженні цього питання, в основу систематизації чинного законодавства покладені певні критерії, а саме: юридична сила нормативно-правових актів; спрямованість регулювання нормативно-правового акту – загальна і спеціальна, що при рівній юридичній силі нормативно-правових актів дає змогу визначити правове регулювання відносин з приводу укладення, зміни і розірвання договору.

Договірні відносини можуть регулюватися звичаєм, наприклад, звичаєм ділового обороту. Беручи до уваги сучасні процеси у реформуванні законотворчої діяльності та активне зближення загальної і континентальної систем права, можна спрогнозувати, що сфера застосування звичаїв ділового обороту значно збільшиться.

В праві країн континентальної Європи під договором розуміють домовленість, спрямовану на встановлення, припинення або зміну прав і обов'язків. За Французьким цивільним кодексом договір – це домовленість, за якою одна особа або кілька осіб зобов'язуються перед іншою особою дати будь-що, зробити будь-що або не робити будь-що. В праві Англії відсутнє легальне визначення договору як правової категорії. Всі інститути договірного права Англії розвивалися головним чином завдяки судовій практиці. Договором вважається обіцянка (promise) або ряд обіцянок, за порушення яких право встановлює санкцію. Це свідчить про наявність у кредитора права на позов. Тобто, в основі договору лежить добровільно дана обіцянка прийняти на себе юридичний обов'язок. Цивільні кодекси, що діють в окремих штатах США, містять легальне визначення договору. Так, ЦК Каліфорнії визначає договір як домовленість робити або не робити що-небудь. В США договір визначено як правове зобов'язання в цілому, що випливає зі згоди сторін. Цивільно-правовий договір як домовленість двох або більше сторін, що спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків є найбільш універсальною і разом з тим унікальною конструкцією приватного права. Цінність такої конструкції, її змістовне навантаження виражається через функції договору.

Вважаємо, що сьогодні погляд на договір під різними кутами зору є необхідною передумовою не лише вірного усвідомлення його сутності, а й запорукою правильної побудови як окремих договірних юридичних конструкцій, так і договірного права в цілому. Оскільки лише у тому разі, коли норми договірного права будь-якої країни будуть вірно відображати договір як правове явище, вони будуть здатні адекватно регулювати відповідні суспільні відносини. Враховуючи зазначене, можна стверджувати, що класична теорія договору, розглядаючи договір як домовленість сторін, концентрує у собі лише частину теоретичних уявлень щодо договору, а отже, сьогодні вже не здатна у повному обсязі відобразити договір як правове явище і у повній мірі виконати функцію концептуальної основи сучасного договірного права країн романо-германської правової сім'ї.

Література

1. Договірне право як регулятор цивільних відносин / О.С. Яворська // Соц.-екоп. пробл. сучас. періоду України. - 2008. - Вип. 6. - С. 148-158.
2. Бервено С. М. Проблеми договірного права України : монографія / С. М. Бервено. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – С. 13.
3. Гражданское и торговое право капиталистических государств / под ред. Е. А. Васильева. – М. 1993. – С. 255–256.
4. Основные институты гражданского права зарубежных стран / под ред. В. В. Залесского. – М. : Издательство НОРМА, 1999. – С. 312.
5. Мілаш В. С. Комерційний договір у контексті сучасних ринкових умов: монографія / В. С. Мілаш. - Харків: Видавець ФОП Вапнярчук Н.М., 2007. – С. 24.
6. Меденцев П. А. Поняття договору як концептуальна основа договірного права країн романо-германської правової сім'ї / П.А.-Меденцев//Актуальні проблеми держави і права.-2008.-В.42.-С.187-192.

СОЦИАЛИЗАЦИЯ И САМОИДЕНТИФИКАЦИЯ ЛИЧНОСТИ В СОВРЕМЕННОМ ОБЩЕСТВЕ

Стояно О.А., к. ф. н., доцент

Одесская национальная академия пищевых технологий

Определение своего места в жизни, своего «Я» относится к числу вечных философских проблем. Издавна человек задумывался над тем, кто он собственно такой, пытаюсь понять свою сущность, свое призвание в мире. Несмотря на достижения современной науки задач в области исследований сущности человека не становится меньше. Поэтому вопросы «Кто Я?» будут подниматься и в дальнейшем. Важным является не только вопрос о человеке как таковом, но и о том, как человек включается в общество и преобразуется под его воздействием. Одним из способов изучения проблемы взаимодействия человека и общества является ее рассмотрение посредством анализа процесса социализации. Актуальность исследований процессов социализации обусловлена политической и экономической ситуацией в стране, которая требует от каждого ответов на

61. РОЛЬ КУЛЬТУРНОГО ТА ЕКОНОМІЧНОГО ФАКТОРУ У ПОКРАЩЕННІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ 172
Хмура О. Г.
62. СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ В УКРАЇНІ 174
Купріна Н.М.
63. СТРУКТУРИЗАЦІЯ ЕКОНОМІЧНОЇ КАТЕГОРІЇ «ІНТЕНСИФІКАЦІЯ ВИРОБНИЦТВА» 177
Покровська Н.М.
64. МАРКЕТИНГОВЕ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ВИНОРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ 181
Бондаренко С.А.
65. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ 184
Васьковська К.О.
66. ОСОБЛИВОСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ КОНДИТЕРСЬКОЇ ГАЛУЗІ 186
Дідух С.М., Слюсаренко К.С.
67. ДІАЛЕКТИКА ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СОЦІАЛЬНОЮ СПРАВЕДЛИВІСТЮ 3 189
Ангелов Г. В., Кирилук О. С.
68. РОЛЬ КУЛЬТУРИ У ФОРМУВАННІ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ 193
Ангелов Г. В., Соловей А. А., Шубаба М.
69. СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖЕРА 197
Ангелов Г.В., Соловей А.О.
70. СЕМЬЯ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ И ПРОБЛЕМЫ СОЦИАЛЬНОЙ ОТВЕТСТВЕННОСТИ 201
Ангелов Г.В.
71. ГРАЖДАНСКОЕ ОБЩЕСТВО И СОЦИАЛЬНАЯ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ МАСС 209
Ботика Т.С.
72. ВСЕ НАЧИНАЕТСЯ С ДЕТСТВА: ВОЗРАСТНАЯ СПЕЦИФИКА ФОРМИРОВАНИЯ ТРУДОЛЮБИЯ 212
Ханс – Курт Либерштет, Ангелов Г.В., Алхури Юсеф
73. СІМ'Я У ФОКУСІ ФІЛОСОФІЇ СОЦІАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ 216
Іванов Є. В.
74. ЩОДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ МОЛОДОГО ВЧЕНОГО ТА ІНЖЕНЕРА 221
Лар'яновський І.С.
75. САМОРЕАЛІЗАЦІЯ В ПРОФЕСІЙНІЙ СФЕРІ 225
Михайлова В.Л., Мельник Ю. Н., Ихтияр Самет (Турція)
76. ENHANCEMENT OF EMPLOYEES' MOTIVATION WHILE IMPROVING MANAGEMENT SYSTEM 229
O. Muhailovska
77. ДІАЛЕКТИКА ВЗАЄМВІДНОСИН ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ: ПОЛІТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ 234
Мордовець М. В.,
78. РОЛЬ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ У РОЗБУДОВІ: ПРОБЛЕМИ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ 237
Орлова В. О., Михайлова В. Л.
79. КОМПАРАТИВІСТСЬКИЙ ЕКСКУРС У СУТНІСТЬ ДОГОВОРУ У НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТАХ ДЕЯКИХ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВ 242
Осадча І. А.
80. СОЦИАЛИЗАЦИЯ И САМОИДЕНТИФИКАЦИЯ ЛИЧНОСТИ В СОВРЕМЕННОМ ОБЩЕСТВЕ 245
Стояно О.А.
81. ПІДВИЩЕННЯ МОРАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ НАРОДУ – ДОМІНАНТНИЙ НАПРЯМОК ЇЙОГО САМООЧИЩЕННЯ ВІД КОРУМПОВАНОСТІ 249